

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**Lvdovici Venegas ... Mariale beatissimae virginis variis
conceptibus moralibus illustratum**

Venegas, Luis

Friburgi Brisgoiae, 1624

Sermo tertius

[urn:nbn:de:bsz:31-160454](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:bsz:31-160454)

scripta sunt, sic ait. *Beatus qui legit & audit verba prophetiæ huius, & obseruat ea, quæ in hoc libro scripta sunt &c. Apocal. 1.* Quo non obstante qui sunt maximi peccatores, & propriæ salutis obliuiscuntur, nunquam Beatissimæ virginis deuotionem, & illius Rosarium sacratissimum omitant; Quia licet solum Rosarium sine vitæ honestate ad vitam æternam assequendam non sufficiat, multum tamen prodest ad vitam in melius commutandam. Multi enim ad vitam æternam prædestinati sunt, & medium ad illius assequutionem, intercessio est Beatissimæ virginis, quæ à Deo vitæ nostræ emendationem efficaciter impetrare solet, vt de Paulo affirmat. S. Aug. quod Ecclesia eum non habuisset, nisi per orationes Stephani. Idem certè tenendum est, quod per merita & suffragia Mariæ sacratiss. tanquam per media, sine quibus finis non obtineretur, multi saluantur. Quare quando aliquos ergà Beatissimam virginem & eius Rosarium sacratissimum affectos aspexeritis, maximam de ipsorum salute fiduciã concipite, Maria enim Sanctissima pro illis perpetuum patrocinium agat, vt depravatos mores in meliorem vitam commutent, & consequenter remissionem suorum peccatorum assequantur; deuotio namque illius, quæ in Rosario magis splendet, felicissimæ mortis & æternæ beatitudinis

prognosticū est. Et ratio huius esse potest, quia Maria sacratissima misericordiæ mater est, & peccatorum aduocata, ad quorum defensionem strictissimis vinculis tenetur: Si enim in mundo peccatores non essent, Verbum Diuinum carnem nostram nõ assumeret, & consequenter matrem non haberet. Si ergo tantum bonum, & tam suprema felicitas ex deuotione illius expectatur, adeamus cum fiducia ad thronum gratiæ eius, vt pro nobis in hac vita gratiam obtineat, & in alia hereditate filiorum Dei, quæ est vita æterna, quam mihi & vobis præstare dignetur Iesus Christus, Amen.

Sermo Tertius

PRO SALVTATIONE

Angelica.

ysteriosa sunt illa verba sponsæ ad suum charissimum sponsum dicta. *Labia tua sicut vis-ta coccinea, & eloquium tuum dulce. Cant. 4.* Quæ quasi à sponso suæ sponsæ dicta, rectè usurpari possunt, iuxta sententiã S. Aug. qui censet, ea quæ in Canticis Can-

Pp 8

torum

302 Sermo Secundus de Sacratissimo Rosario

ticorum afferuntur, sponso & sponsæ accommodari posse, ppter unitatē, quam efficit amor inter amantes, qui diuerfas personas adunat & copulat. Dicit ergo sponsus cuiunque animæ sibi per gratiam desponsatæ, quæ Rotarium deuotè recitat. *Labia tua sicut vitra coccinea:* Quibus verbis efficacia orationum sacratissimi Rosarii ad impetrandum ea, quæ à Deo postulatur, aperitur; si debitis circūstantiis proferantur, in alia enim versio sic legitur. *Labia tua sicut funiculus coccineus:* vbi duæ orationis proprietates notantur; imprimis, quod debeat esse humilis, ex humili & sincero corde procedens, quæ nostram miseriam & imbecillitatem fateamur, *Sicut funiculus coccineus,* illâ voce diminutiua *funiculus,* humilitas orantis demonstratur. Alia etiam Rosarii proprietates in illis verbis latet, *Sicut funiculus coccineus;* purpura enim olim insigne erat Regiæ Maiestatis & supremæ potentie, idè Reges apud veteres, homines purpurei vocabantur, oratio ergo vt efficax sit, & humilis, & supremæ potentie Dei manifestatiua esse debet, quæ si his circūstantiis exornetur, ita ad desiderata impetranda efficax est, vt Deum quasi funiculo cōstringat ad nostras petitiones acceptandas & implendas. Quod si hoc ita est, certò nobis promittere possumus, hodiernâ sacratissimi Rosarii die spiritus Diui-

nigratiam, si priùs oratione Angelicâ humiliter Mariam Sanctissimam salutemus, cum oratio humilis funiculus sit, quo Deus fortissimè cōstringitur, vt nostris petitionibus annuat, Dicamus Ave Maria.

Itaque omnes communi consilio decreverunt, nullo modo diem istum absque celebritate præterire, 2. Machab. cap. 15.

Verba prædicta, historiæ nostræ festiuitatis rectè congruunt, idè ea tanquam fundamentum eorum, quæ de sacratissimo Rosario dicenda sunt, propõere decreui, quibus Spiritus Diuini victoriæ cuiusdam celeberrimæ historiæ concludit, quam Iudas Machabæus de populi Dei hostibus obtinuit. Breuiter historiæ referam. Demetrius Rex Siriæ à proditoribus incitatus ac persuasus, per tyrannidem magnam Machabæum, & eos qui illum sequebatur, opprimere statuit, ad cuius exequutionem Nicanorem, qui Elephantes Regis sub sua cura habebat, tanquam Ducem genetalem sui exercitus designauit, hoc mandato & dispositione, vt Iudam Machabæum captiuum duceret, & omnes illius destrueret, ac Alcimum schismaticum, qui Regem contra Dei populum concitauerat, ad summum pontificatus dignitatem eueheret

ret. Nicanor ergo superbiâ elatus, diem sabbathi designauit, vt in magnum ducem Machabæum & eius populum irrueret. sabbatum tunc ita rigorosè à ludæis obseruabatur, quod tempore Mathatiæ Machabæorum parentis, potiùs ab exercitu Regis Antiochi se trucidari, quàm die sabbathi arma capere, permisissent, tãti Sabathi dies apud illos habebatur. Sed rebus meliùs consideratis. Mathatias & vniuersi Principes Ecclesiastici iudicârunt, pro vitæ & patriæ conseruatione obseruantiam sabbathi omitti posse. Existimans ergo superbus Nicanor, se omnes Machabæos ad bellû imparatos inventurum, tali die festo eos aggredi conatus est. Multi ex Israelitis, qui necessitate coacti Nicanoris vexillû sequebâtur, eum rogârunt, vt solemnitati parceret, ac pugnam ad sequentem diem differret. Nicanor verd infelicitissimus ita interrogans, respondit. *Si est potens in cælo, qui imperauit agi diem sabbathorû? Cui cum Israelitæ responderent. Est Dominus viuus ipse in cælo potens, qui iussit agi septimam diem.* Ille in superbiam elatus sic effatus est. *Et Ego potens sum super terram, qui impero sumi arma, & negotia Regis impleri.* Deus tamen non permisit, vt deprauata istius tyranni desideria explerentur. At Iudas Machabæus omnem suam spè ac fiduciam in Deum collocauit, nec de cælesti auxilio & victoria ob-

tinenda vnquam dubitauit. Quare efficacissimis rationibus suos exhortabatur, mirabiles planè victorias in memoriam reuocans, quas ipse, & populus Dei contra potentissimos hostes, qui viribus & potentiâ ipsos superauerât, consequuti fuissent, quibus omnibus inclutus Machabæus suorum animos ad pugnam excitauit. Sed ne existimarent eum sine fundamento, aut ex sola præsumptione verba facere, quæ admodum alii generales efficere solent, qui etiam aduerso bello pugnantes, suis militib, ne animis deficiât, certissimè victoriam promittunt, somnium, quod præcedenti nocte sôniauerat, eis retulit, de quo refert sacra scriptura dignissimum fuisse, vt ei tanquam diuinæ reuelationi fides adhiberetur, cuius narratione sui milites nouas vires & animum acceperunt. Vidit enim in somniis sanctiss, ac venerabilissimû virum summum Sacerdotem Oniam, qui eleuatis in cælum manibus pro vniuerso populo deprecabatur, & statim alius ætate venerabilis, & pulchritudine ac maiestate insignis ei apparuit, de quo sanctus Pontifex Onias dixit. *Hic est fratrum amator & populi Israel: Hic est, qui multû orat pro populo & vniuersa Sancta ciuitate, Ieremias Propheta Dei.* Tunc Sanctus Propheta Ieremias dextrâ manum extendens, Principi Machabæo aureum gladiû concessit, dicens.

cens. Accipe sanctum gladium munus à Deo, in quo dejicies adversarios populi mei Israel. Quibus verbis uti solet summus Pontifex in coronatione Imperatoris. Confortati itaque omnes sermonibus illius contra superbum Nicanorem, qui bellico apparatu, militum multitudini, bestiarum, quas secum ducebat, feritati nitebatur, fortiter dimicaverunt. *Manu quidem pugnantes, sed Dominum cordibus orantes, prostraverunt non minus triginta quinque milia, presentia Dei mirifice delectati.* Et Nicanorem cum suis armis iacentem invenerunt; Iudas vero precepit, ut caput Nicanoris, humerus & manus absunderentur & Ierosolymam deferrētur. Invisitiss. vero Dux triumphali pompa convenientibus, universis sacerdotibus, & his qui in arce erant, Ierosolymam ingressus est, ubi eis caput Nicanoris ostendit, & manum sacrilegam, quam templo minatus fuerat, contra templum affigi precepit, ac blasphemam linguam in minutissimas particulas diuisit, ut eas volucres celi comederent: Tandem caput ex supremo fortaliti loco appendi iussit, ut auxilium divinum toti universis evidenter constaret. Omnes ergo Deum benedicentes, propter tantum beneficium eximie laudibus eum extulerunt, in signum gratitudinis & in perpetuam memoriam. *Omnes simul decreverunt, nullo modo diem i-*

stum absque celebritate praterire. Et statuerunt, ut tanta victoria tertia decima die mensis Adar, id est, pridie Mardochæi die, quæ erat decima tertia Februarii, iuxta aliquorum computationem, quia Hebræi annum à Martio enumerare incipiunt, iuxta quorum enumerationem, dies tantæ celebritatis designata fuit in Vigilia alterius maximæ festivitatis, quam populus in memoriam libertatis, quam à Rege Assuero, mediâ Regina Esther & Mardochæi meritis, celebrabat, quæ celebritas dies Mardochæi vocabatur. Quæ cum ita sint, quis non videt, Charissimi auditores, prædictam historiam figuram fuisse alterius, quæ nostris sæculis accidit, in illa celeberrimè præclarissima victoria, quam Ecclesia Catholica ad Nava pactum Achaici sinus à Turca totius Ecclesiæ & fidei Catholicæ infestissimo hoste, summam gloriam & omnium Principum Christianorum communi acclamatione consequuta est? *Omnia in figura contingebant illis,* inquit Apostolus. Ea enim quæ in veteri testamento accidebant, quæ in nouo eventura erant, figurabant. Ibi Demetrius Rex tyrannus & populi Dei inimicus, hic Turca Christiani nominis hostis deterrimus; ibi Demetrius Ierusalem & sanctum Dei templum devastare conabatur, hic Turca Romam & universam Ecclesiam; Ibi pagani exercitus Generalis fuit Nicanor, & fidelis exercitus Iudas

as Machabæus, hic Turcarum dux fuit Bassa, & nostri exercitus catholici Serenissimus princeps & Dominus Ioannes de Austria, ibi Paganus exercitus Dei exercitum viribus, potentiâ, equorum & elephantum multitudine ac militibus superabat, hic etiam Turca nostros potentiâ multitudine navium apparatu excelluit: Ibi pagani suis viribus, militum multitudini ac bestiarum feritati nitebantur, populus verd Dei soli misericordix, & auxilio divino fidebat, ibi propheta Sanctus in cyto Machabeo his verbis gladium contulit. *Accipe Sanctum gladium munus à Deo, in quo deities adversarios populi mei Israel.* Hic Sanctissim^o Pius quintus Pontifex Maximus Serenissimo Domino Dño. Ioani de Austria, quem ducem Generalem Ligæ catholicæ destinaverat, hac legatione Rosarium benedictum misit. *In hoc signo vinces:* Qui Rosario accepto, diuinâ quadam fortitudine ac robore confortatus, Deo & Beatissimæ Virgini confidens, omnes triremes ac naues visitas, milites, Capitaneos & Principes, qui ibi aderant, confirmavit & ad pugnam extrenuè excitavit. Tandem ad suas triremes rediis, ad arma signum dedit, & hostibus nostræ fidei optimo ordine ac dispositione occurrit. Non est huius loci ea latè prosequi, quæ in illo nauali bello acta sunt, filiorum scilicet Ecclesiæ animum, &

egregia facinora, quæ Deo & Beatissimâ Mariâ adiuuante patrata fuerunt; nam de his plurima in historijs tractata reperientur. Gloriosissimam sanè victoriam, & splendidissimam trophæa de hoste reportarunt, in aquis enim caput draconis confregerunt, mare pagano sanguine aspergentes, superbiâ etiam pompâ & apparatu illius secundi luciferi in mare concidit. *Pharaonem & exercitum eius proiecit in mare.* Quæ omnia prima Dominica octobris evenerunt, Año mille. quinq. septuages. primo, hora nona hui^o diei, quæ dies est veri Mardochæi, Christi Salvatoris nostri, in qua perpetuè suæ triumphantis resurrectionis & libertatis totius generis humani memoria agitur. Hac igitur die & horâ, cum in nostra sacrosancta Prædicatorum religione processio sacratiss. Rosarii singulari devotione in hunc finem celebraretur, sicut & singulis primis Dominicis mensis celebrari solet, assistente etiâ nostræ processioni Sanctissimo vniuersali, Ecclesiæ Pastore Pio quinto, nostræ sacræ religionis gloriosissimo fructu, & Rosarium manibus gestante, qui, vt refertur, & certò creditur eadem horâ ex revelatione diuina cognouit, nostros contra hostem actualiter decertare in eodem prorsus loco, in quo Octavianus Augustus in signem illam victoriam ab Antonio & Cleopatra Egypti Regina consequutus fuit, maximâ post homi-

Qq

num

num memoriam victoria, vi & efficaciam sacratissimi Rosarij parta est. Publicata iam victoria, & triumpho gloriosissimo atque omnibus letitiam signis per totum orbem celebrato, Sanctissimus Pontifex Pius quintus ad caelestia praemia capescenda vocatus fuit, cui in Pontificatu successit Gregorius decimus tertius, qui sui praedecessoris mentem & pias cogitationes morte praeventas, prosecutus est; inter alia enim privilegia, quibus nostram Rosarii confraternitatem mirifice illustravit, hoc etiam inter illa computatur: Nam diem statuit, in qua singulis annis festum sacratissimi Rosarii omni pompa & apparatu in toto orbe celebraretur, in illius insignis victoriae memoriam, quae ab hostibus nostrae fidei, non vi armorum, praecipue cum in his Christiani a pagano exercitu superarentur, sed orationibus sanctissimi Rosarii gloriosissime obtenta est. Ita perspicue fatetur Gregorius Summus Pontifex in sua Bulla, quae incipit. *monet Apostolus in omnibus gratias agere &c.* In signum ergo gratitudinis & gratiarum actionis diem festum destinavit, in quo tam insignis & praecleara victoria, orationibus Rosarii obtenta, in memoriam omnibus fidelibus reuocaretur. *Itaque omnes communi consilio decreverunt, nullo modo diem istum absque celebritate praeterire.* Et qui sunt omnes, qui diem istum celebrandum statu-

runt? Imprimis sanctissima Trinitas, cuius mysteria, diuina attributa, providentia, amor, & cura erga suam Ecclesiam, in tam illustri victoria ostensa, in sacratissimo Rosario celebrantur. Beatissima etiam Maria, cuius intercessione, & precibus tanta victoria parta est: Tandem Summus Pontifex spiritu diuino inspiratus, *Visum est Spiritui Sancto & nobis. Omnes communi consilio decreverunt, nullo modo diem istum absque celebritate praeterire.* Quia haec victoria non nostrae, sed diuinae virtutis ac potentiae est, idem spirituali gaudio singulis annis in gratiarum actionem celebranda est, ut Deus tanquam illius auctor cognoscatur ac praedicetur. Quando Iosue insignem illam victoriam contra suos hostes adeptus est, & Solis ac Lunae naturalem cursum miraculose cohibuit, ut isti planetae ex parte filiorum Israel starent, de victis iam quinque Regibus & aliis inimicis populi Dei, circa hanc victoriam verba quaedam mysteriosa ad nostrum propositum profert scriptura sacra. *Reuersus est omnis Israel sano & integro numero, & nullus contra filios Israel mutire ausus est. Iosue. 10. cap.* In Hebraeo textu sic legitur. *Nec vnus ex populo Israel ausus est mutire in lingua sua.* Mirandum plane est, quod nullus ex filiis Israel post tot trophaea ab hoste reportata, ne vnus verbum proferre ausus fuerit, quo tantae victoriae gloriam manifestaret! Sola modestia

destitit & silentio eam celebrarunt. Origenes locum istum, ac mysterium perpendens homilia. 12. sic ait. *Filios Israel post partam victoriam, non mutire in lingua sua, significat, non sibi tribuere victoriam, sed ei qui triumphare eos facit per Iesum Christum.* Ac sic manifestè & clarè diceret Filii Israel nec vocibus, nec militari strepitu, sed modestè & silenter suam victoriam celebrarunt, ne forsitan viderentur tantæ victoriæ gloriam sibi tribuere: *Aspexerant prius solem & lunam suum nativum cursum miraculosè cohibentes, & auxilia divina manifesta, quibus tantam hostium multitudinem superauerant, ac omnino deiecerant, idèd non propriis viribus, sed diuinæ potentie victoriam attribuebant.* Hæc ergo causa & motiuum etiam fuit, quare Summus Pontifex spiritu diuino ductus, peculiarem diem in Ecclesia destinauerit, vt victoria Christianorum contra Turcam obtenta, spirituali gaudio & gratiarum actione celebretur, vt apertè constet talem victoriam, & gloriosum triumphum, non viribus propriis, non gladio aut tormentorum vi, sed spiritualibus sacratissimi Rosarii armis, precibus scilicet, quæ tempore pugne in tota nostra sacra religione à sodalibus fundebantur. *Nec vllus ex populo Israel ausus est mutire in lingua sua.* Nullus est, qui victoriam istam viribus humanis tribuat, sed diuinæ

virtuti ac potentie, quæ per Rosarium sacratissimum hæc mirabilia operata est. *Itaque omnes communi consilio decreuerunt, nullo modo diem istum absqua celebritate præterire.* Et merito sanè. Quia non solum victoria ad Naupactum Achaici sinus de Turcarum Classe à Christianis obtenta celebratur, sed etiã mysteria nostræ redemptionis, quæ in Rosario continentur, memoriæ assiduè evolvenda, & intellectui contemplanda proponuntur, idèd peculiaris dies destinandus erat, in quo fideles maiori lætitiâ & iucunditate exultarent. Si enim ab Ecclesia pro vnoquoque mysterio nostræ redemptionis, ad illius celebrationem certa dies designata est, quare pro omnibus mysteriis simul celebrandis designanda non erat, cum sint maxima & superna beneficia hominibus collata? Quæ enim maiora excogitari possunt, quàm beneficiū redemptionis, cum Deus nostram naturam assumpsit, vt homines Deos faceret factus homo, & beneficium iustificationis in sanctificatione Ioannis, intra vterum maternum representatum? Prætereo cætera, quæ vtique præclarissima sunt, cum videlicet supremus totius vniuersi, & Angelorum Dominus in stabulo inter bruta animantia natus est, ac Redemptor ipse in tèplo redemptus, cum inter Doctores disputauit; & in cruce pro nobis oblatu fuit; Hæc

Qq 2

omnia

omnia mysteria & alia quæ in Rosario cõsiderantur, cęlestia ac planę diuina sunt, ided ad eorum celebritatem cõmuni consilio celeberrima dies statuenda erat, quæ omnibus aliis lætior & iucundior foret. Exodi. 12. cap. præcipiebat Deus filiis Israel circa esum agni, vt agnicorpus certis quibusdam cæremoniis cõederent, ac caput, intestina & pedes, non solum his cæremoniis, sed certo quodam conatu & vehementiã, ita vt se voraces esse manifestarent circa harum partium esum. *Non comedetis ex eo crudũ quid, nec colũ aquã, sed assum tantũ igni: Caput cum pedibus eius & intestinis vorabitis.* Quo planę indicauit Deus, omnia alia beneficia hominibus collata, celebranda quidem esse, ista tamen, quæ hac die repræsentantur, in quibus caput & pedes Christi in dissolubili vinculo connectuntur, Deus videlicet & homo: Deus, & in præsepio iacens, virgis cęsus, spinis coronatus, in gloriosa etiam & triumphante forma, quibus omnibus huius agni cęlestis viscera amore diuino inflammata, demonstrantur, maioribus & iucundioribus lætitię signis ostentanda esse. Hęc beneficia & mysteria diuina in sacratissimo Rosario contenta, ad viuũ exprimuntur in illa mysteriosa visione Moysis, cũ in deserto Madian, vbi suum gregem pascebat, Deum in medio rubi ardentis aspe-

xit, qui tantũ miraculum admirans, quodd scilicet rubus arderet, & non cumbureretur, nec ab igne consumeretur, dixit. *Vadam, & videbo visionẽ hanc magnam, quare nõ comburatur rubus.* Exod. 3. Cõmunis sententia Doctorum est, rubum flammã ignis incombustum, non solum Ecclesiã variis tribulationibus vexatam significare, vt explicat Hieronymus lib. de mansionibus, sed etiam nostrã fidei mysteria, præcipuẽ sancti Rosarii, tam gaudiosa, quã dolorosa, & etiam gloriosa indicare. Nam imprimis. S. Theodoretus Q. 6. in Exod. & S. Bernardus serm. super Missus est; docent rubum figurã gessisse Marię sanctissimã Reginã Angelorũ, ac Matris vnigeniti filii Dei, quæ ipsum sine sui vteri corruptiõne peperit. S. Gregorius serm. de natiuitate Christi, & Eucherius in formulario spirituali cap. 4. & S. Leo Papa affirmant, rubum humanitatem Christi igni suæ diuinitati vnitam expressisse, quę taliter cum diuinitate connexa fuit, vt nec eam consumpserit glorificatio, nec diuitatem minuerit assumptio. S. Gregorius homilia. 7. super Ezech. asserit, demonstrare Deitatem, quæ carnis nostrę dolores, quasi rubi spinas suscepit. Tandem. S. Hiero. lib. citato de mansionibus, & Venerabilis Beda dicunt, figuram fuisse gloriosę resurrectionis Christi nostri Saluatoris, & eius Matris sanctissimã.

Quæ

Quæ cum ita sint, nostro iudicio ru-
bus iste mysterosus, & in antiqua si-
nagoga tam celebris, in nostrum Ro-
sarium sacratissimum commutatus
est, vbi Prophetia Isaia videtur im-
pleta. *Pro saliuuca ascendet abies, &
pro vrtica crescet myrtus: Et erit Do-
minus nominatus in signum æternum,
quod non auferetur. Cap. 55. Ac si a-
perius diceret, Felicissimū tempus
aduenit, in quo saliuucula spinis ob-
tecta in suauissimam abiem conuer-
tetur, & pungens vrtica in myrtum
odoriferum commutabitur: ita si-
militer rubus, aliàs spinosus & ex se
insipidam fructum proferens, in di-
uinum rosetum tanta fragrantia &
vtilitatis commutabitur, vt pro fructu
& floribus eū sibi vendicet, qui
per excellentiā flos cāpi, & omnium
gentium salus, ac cælestis medicina
humani generis nuncupatur. Rose-
tum planè diuinū Hiericho, sine spi-
nis pulcherrimas rosas produccns;
Si enim, S. Basilius Homil. 1. in Exa-
me. & S. Aug. affirmant, tempore
iustitiæ originalis, rosam sine spinis
enatam fuisse, & sic deinde produ-
cendam, si status iustitiæ originalis
perseuerasset, quia spinæ in pœnam
peccati primi hominis simul cum
rosis nascuntur, optimo sancti iure
asserere possumus, quod post primi
hominis reparationem per Iesum
Christū factam, & sanctitatem Ma-
riæ sacratissimæ, rosetum hoc diui-
nū pro rosis Christum & Mariā con-*

tinens, spinis profus catebit, & ni-
hil nisi diuinam quandam pulchri-
tudinem, suauitatem ac mirā dulce-
dinem demonstrabit, ac præ se feret.
Et erit Dominus nominatus in signum
æternū, quod non auferetur. Hæc e-
tiam secunda pars Prophetiæ in sa-
cratissimo Rosario videtur impleta,
in quo Christus & Mater eius san-
ctissima, tanquam in signo & figura
æterna exprimuntur, quæ nunquam
ex ore, manibus aut sanctis conside-
rationibus nostris auocanda erat.
Quapropter, charissimi filii, vnus-
quisque vestrum hodiernā luce cum
Moysē hæc verba proferat. *Vadam,
& videbo visionem hanc magnam. Quā
quæso, visionem? non aliam planè
quàm deuotionem & confraterni-
tatem sacratissimi Rosarii Beatissi-
mæ Virginis, quæ meritò magna vi-
sio nuncupatur: Quia confraternitas
nostra, & deuotio sacratissimi Rosa-
rii omnes alias sub se comprehendit,
vtpotè omnia mysteria nostræ re-
demptionis, vitæ & mortis Mariæ
sanctissimæ, ac nostri Redemptoris
complectens. Magna, quia omnes
gratias & indulgentias aliarum so-
dalitatum includit, in quo videtur
quandam gratiarum plenitudinem
fortiri, sicut & Beatiss. Virgo in se
plenitudinē quandam gratiæ forti-
ta est: Magna, propter Sodalium im-
mēsam multitudinē, omnes enim à
summo Pontifice vsq; ad infimum ho-
minū Rosarium manib, gestat, consi-
deratio-*

310 *Sermo Tert. de Sacratiss. Rosario B. Virg.*

Generatiōe evoluunt, ac in nostra so-
dalitate inscripti sunt: Magna, pro-
pter multitudinem miraculorū, quę
in ea patrata sunt. *Vadam & videbo
visionem hanc magnam.* Magna eti-
am, quia suos sodales in filios dile-
ctissimos Marię sanctissimę com-
mutat. Sanctus Ambrosius super il-
la verba sponsi, ad suam charissimā
sponsam directa *Venter tuus sicut a-
ceruus tritici &c. Cant. 7.* affirmat,
Christum Dominum, de quo dictū
est. *Nisi granū frumenti cadens in ter-
ra mortuum fuerit &c. Ioanni. 12.* om-
nes electos in se continere, qui v-
num tritici aceruum conficiunt, &
Beatissimam Virginem omnes etiā
electos suo utero comprehendisse,
ad eum modum, quo in utero Rebec-
cę vterque populus Iudeus & Gen-
tilis mysticē contentus fuit, cum hac
tamen differentia. Nam sicut inter

Apostolos Ioannes Evangelista fi-
lii Beatissimę Virginis titulum pe-
culiari quadam adoptione sibi v-
surpavit: Ita etiam nostri sacratissi-
mi Rosarii sodales & confratres spe-
ciali quadam adoptione Marię filii
sunt, ut ipsa nostro Patri Beatissimo
Dominico revelavit. Tandē magna
est hæc sancta confraternitas, quia
in earubus ardet, & nunquā cōburi-
tur, per totum enim vniuersum fer-
uet & splendidissimē micat hæc sa-
cratissima deuotio, & nunquam cō-
sumitur, sed indies in cordibus sōda-
lium per gratiam crescit, & in futu-
ro sæculo per gloriam consumabi-
tur, quam mihi & vobis præsta-
re dignetur Iesus Chri-
stus. Amen.

*Laus DEO, Beatissimę Virgini MARIAE,
ac Sanctiss. Patriarcha nostro Dominico,*

*Omnia censura Sacrosancta Romana Ecclesia humilimē
Subjicio, quę columna & firmamentum veritatis est.
1. Thimoth. 3.*

AVCTOR